

תת"ע 6980/11/18 - רינת אסרף נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה באשדוד

תת"ע 6980-11-18 מדינת ישראל נ' אסרף
תיק חיצוני: 3015266571

מספר בקשה: 1

לפני
המבקשת
נגד
המשיבה
החלטה

כבוד השופטת דורית בונדה
רינת אסרף
מדינת ישראל

1. לפני בקשה לביטול פסק הדין אשר ניתן כנגד המבקשת בהעדרה ביום 11.12.18, זאת לאחר שהמבקשת זומנה לדיון כדן, אולם בחרה שלא להתייצב.
2. הבקשה הועברה לתגובת המשיבה אשר הגישה התנגדותה לבקשה.
3. כעולה מהבקשה, אשר לא נתמכה בתצהיר, הרי שהמבקשת לטענתה לא התייצבה לדיון זאת מאחר ולא הומצאה לה ההזמנה, אלא שעיון בתיק מלמד, כי אין כל שחר לטענת המבקשת, באשר בתיק מצוי גם מצוי אישור מסירה כדן.
4. בר"ע 418/85 פרץ רוקינשטיין נ' מדינת ישראל, פ"ד ל"ט (3), 279, בעמ' 280, נקבע ביחס לאי התייצבות נאשמים לדיוני התעבורה, כי:

"זכותו של הנאשם היא, כי יוזמן כדן וכי תינתן לו האפשרות להיות נוכח במשפט, במועד שנקבע, אם יבחר בכך. כידוע, יש לא מעטים מבין הנאשמים בעבירות תנועה, אשר בוחרים מעיקרא שלא להתייצב בשל טעמים שונים, ואף זאת זכותם, אם הם מקיימים את התנאים שנקבעו בקשר לכך בחיקוקים הרלוואנטיים; מכאן גם התפתחה השיטה של ברירת המשפט, הנוהגת עתה ואשר בנויה כל-כולה על קיום הדיון שלא בנוכחות הנאשם, אלא אם זה האחרון בוחר בכך מפורשות. משקיבל הנאשם את ההודעה על מועד המשפט, ניתנה לו בכך ההזדמנות הנאותה שיהיה לו, כדברי הסניגור המלומד, יומו בבית המשפט. אם שכח את מועד המשפט, אין לו אלא להלין על עצמו. השכחה אינה אלא אחת מן הצורות של חוסר תשומת הלב או של הרשלנות, וערכאות השיפוט אינן יכולות לאמץ מתכונת, הנותנת גושפנקא עקיפה לחוסר האכפתיות. מערכת המשפט חייבת לשאוף לכך, כי המשפטים יתנהלו כסדרם ובמועד שנקבע להם מעיקרא, וכי לא יתפתח או יתרחב הנוהג של דחיות מיותרות או של דיון כפול ללא צורך, שיש בהם כדי להעמיס על קופת הציבור בכלל ועל בתי המשפט בפרט עומס נוסף, שאין הם יכולים לעמוד בו ואשר גם אינו מוצדק לגוף העניין. מי ששכח יישא בתוצאות שיכחתו, ולא הציבור בכלל, ובתי המשפט בפרט, הם שיצטרכו ללכת עקב בצד אגודל אחרי מידת תשומת הלב, אותה מוכן פלוני לגייס במועד נתון לעניין ההליכים המשפטיים שנפתחו נגדו".

וראו גם בע"פ (י-ם) 9407/05 **קינג אללה נ' מדינת ישראל** (מיום 9.8.05) שם נדרש בית המשפט למקרים הרבים בהם אין מתייציבים נאשמים לדיונים בתיקי תעבורה וקבע: **"בית המשפט העליון פסק לא אחת, כי לנוכח ריבויים של מקרי אי ההתייציבות, במיוחד בתיקי תעבורה, יש לקבוע כי ברגע שהנאשם הוזמן כדין, ניתנה לו האפשרות להיות נוכח במשפטו ולנסות להוכיח את חפותו. ומשלא התייציב, אין לו אלא להלין על עצמו, ודי בכך כדי שיהיה לו יומו בבית המשפט".**

5. למבקשת ניתן איפוא יומה, אולם מטעמיה היא בחרה שלא להתייציב לדיון חרף זימונה כדין ומשכך אין לה אלא להלין על עצמה.

6. ביחס ליתר המפורט בבקשה, ובכלל זה לטענתה הכללית של המבקשת בדבר קיומו של עיוות דין, הרי שהטענה נטענה באופן כללי. המבקשת לא טרחה לציין בבקשתה כל טענות הגנה שיש בפיה, אם בכלל.

7. אף אם אצא מנקודת הנחה כי ישנן בידי המבקשת טענות הגנה טובות או ראיות טובות לכך כי לא עברה את העבירה המיוחסת לו, הרי שהלכה היא כי היה על המבקשת להתייציב לדיון ולטעון טענותיה ומשלא עשתה כן, ניתן לראותה כמי שהודתה בעובדות כתב האישום ולקיים המשפט בהיעדרה, וראו בעניין זה דברי כב' השופט אדמונד לוי (בדימוס) ברע"פ 5569/07 **אברך בן טובים נ' מדינת ישראל** (9.7.07), שם: **"אם היו בידי המבקש ראיות לכך שלא חטא בחלק מהעבירות שיוחסו לו, היתה מוטלת עליו החובה להתייציב בבית המשפט ולטעון את טענותיו, ומטעמים השמורים עמו בחר שלא לעשות זאת. העולה מכך הוא כי מכוח הוראתו של סעיף 240(א)(2) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, מותר היה לראות בו כמי שהודה בעובדות, ועל כן לא נפל פגם כלשהו בהרשעתו..."**

8. במכלול נסיבות אלה, לא מצאתי כי נתקיימו אילו משני התנאים הקבועים בסעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], והמאפשרים היעדרות לבקשה ומשכך, אני מורה על דחייתה.

9. פועל יוצא מכך, פסק-הדין אשר ניתן בהעדר המבקשת ביום 11.12.18 יותר על כנו.

10. המזכירות תשלח החלטתי לצדדים.

ניתנה היום, י' שבט תשע"ט, 16 ינואר 2019, בהעדר הצדדים.